

ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΤΟΣΟ

Του ΖΑΝ ΜΠΟΧΟΡ

ΟΤΑΝ ΦΤΑΝΟΥΝ ΤΑ ΓΗΡΑΤΕΙΑ...

“Ο Άνδρ Λαργζάκ εξότταζε μέσα στον καθρέφτη τις ρυτίδες που είχαν άρχισει να φαίνονται στο πρόσωπό του. Ήκονταζε τα μαρμάρινα χέρια γύρω στους χροτάφους του και μελαγχολούσε... “Αχ! αυτά τα γηρατεία! ΄Αξαφνα θυμήθηκε τα λόγια του φίλου του Λεντερί :

— Δεν είσαι γέρος, του έλεγε εκείνος, πρό ήμερών, αλλά άρχιζεις να γερονιάς. Σήμερα δεν το καταλαβαίνεις, μιά αβριο, μεθαβριο, θά καταλάβεις ξαφνικά την έρημιά του γεροντοπαλιζαρου, θά καταλάβεις άκόμη ότι είνε άργα πειά για τό καθέτι, πολύ άργα!... Τότε θά είσαι μόνος και θά μείνεις μόνος ως πού να πεθάνεις!

Βέβαια τα λόγια αυτά του Λεντερί δεν ήταν καθόλου ενθάρσιστα. Και όμως ήταν σωστά. Πολύ σωστά αλλοίμονο!...

“Αλλά πώς να κατορθώσω να μίην είνε μόνος ο Άνδρ Λαργζάκ!... Πώς, Θεέ μου!...”

Με την καρδιά βαρειά, ο Άνδρ, εκάθησε και σκεφθηκε, εζει μπροστά στον καθρέφτη άρχετη ώρα. Και επί τέλους βρήκε την λύση. ΄Επρεπε να άποκτήση οίκογένεια. Μιά οίκογένεια που να νοιάθει τη συντροφιά της, τη θαλπωρή της...

Χωρίς να χάση ούτε στιγμή έτοιμασε τότε βιαστικά τις βαλίτσες του, έμπηξε τόν ίδιο άπογευμα σ’ ένα τραίνο και τράβηξε για κάποια άπομειρη έξοχη, μιά από τις έξοχες εκείνες που παραθερίζουν άστικές οίκογένειες, ανάμεσα στην Τρουβίλλ και στην Βίλλερς. ΄Ηθελε να ξεκουρασθή εζει μία - δυό βδομάδες, να ήρεμήση τόν μυαλό του, να ξαναεινώση τόν πρόσωπό του...

Μόλις έφτασε στην έξοχη ο Λαργζάκ εγνώρισε την οίκογένεια Λετροτιέ. Ο πρώτος τών Λετροτιέ που σχετίσθηκε μαζί του ήταν ένα μικρό παιδάκι 8-9 χρονών που έπαιζε με τό τόπι του. ΄Ήταν άπογευμα. Παίζοντας ο μικρός χτύπησε δυνατά τό τόπι του και τό έστειλε άνάμεσα στα πόδια του Λαργζάκ, που λίγο έλειψε να σωριασθή κατά γής φαρδύς πλατιάς! Άντι να θυμώσει, ο φίλος μας, έζηήτησε πρόδημα συγγνώμη από τόν μικρό και για να τόν καλοπιάση μάλιστα τόν άγόρασε ζαχαρωτά από τόν γειτονικό ζαχαροπλαστείο. “Από την ημέρα αυτή ο Λαργζάκ κι’ ο μικρός Τότης Λετροτιέ έγιναν στενοί κι’ εγγάριοι φίλοι. Σε λίγες μέρες ο Λαργζάκ εγνώρισε τόν θείο του Τότη, έπειτα την άδελφή του θείου του, και κατόπιν την μητέρα του Τότη. Άργότερα σχετίσθηκε με την άδελφή του άνδρός της μητέρας του Τότη και στό τέλος ο Λετροτιέ τόν συστήσαν και με κάποια μακρυνή συγγενή τους...

Οί Λετροτιέ αυτοί κατοικούσαν σ’ ένα ξύλινο σπιτάκι, κοντά στην οδόδροση άρρογιαλιά. Έκει προσκάλεσαν μιά μέρα σέ πρόγευμα τόν Λαργζάκ, ο οποίος είχε γίνει πειά οίκογενειακός τους φίλος. Μίαν άλλην ημέρα τόν προσκάλεσαν σέ γεύμα και μιά άλλη πάλιν τόν εζήτησαν και στό δείπνο. “Έτσι σιγά-σιγά κατέληξε ο Λαργζάκ να τρώη μεσημέρι βράδν στους Λετροτιέ και να βρίζεται διαρκώς μαζί τους. Στόν περιπάτο ποτέ δεν έβγαине πειά μόνος. Πάντα θά συνόδευε κάποιον άπ’ τους Λετροτιέ. Δηλαδή μπορούμε να πούμε πως ο Άνδρ ζούσε πλέον μιά εύχάριστη οίκογενειακή ζωή, τη ζωή που τού είχαν ύποδειξει και που τόσο την είχε ποθήσει κι’ ο ίδιος...

΄Ήταν μάλιστα πολύ εύτυχημένος γι’ αυτό, πολύ - πολύ εύτυχημένος.

“Όταν τελείωσε ή θερινή σαίζον και γύρισαν στό Παρίσι ή σχέσεις τού Άνδρ με τους Λετροτιέ εξακολούθησαν όπως και στην έξοχη.

“Ο Λαργζάκ βρισκόταν διαρκώς στό σπίτι τους. Τόν είχαν αγαδών...ιούθετσει! Είχε γίνει ξάδερφος για τους ξάδερφους, θείο για τούς θείους!...

“Έπαψε πιά να βλέπη τους παλιούς του φίλους. Έπαψε να πηγαίνη στό καφενείο και ή μόνη του χαρά ήταν ή μετά τόν γεύμα ή μετά τόν δείπνο, να πίνη τόν καφέ του και να διαβάξη την έφημερίδα του, εζει στό σπίτι τών Λετροτιέ «ε ν τ φ μ ε σ φ τ η ς ο ι κ ο γ ε ν ε ι α ς» όπως έλεγε...

— “Όρισμένος ο Λεντερί είχε δίχη, εσκέπτοταν ο Λαργζάκ. Τίποτε δεν είνε ωραιότερο από την οίκογενειακή ζωή. Πραγματικά αυτό ήταν που μου έλειπε. ΄Επί τέλους όμως να πού την βρήκα! Α!...Είμαι πολύ εύτυχημένος!...”

“Ένα βράδν καθός έμπαινε μέσα στό σαλόνι τών Λετροτιέ, τού εφώναξαν χαρούμενοι, όλοι μ’ ένα στόμα την μεγάλη είδηση :

— “Ήρθε ή Σόνια!...”

“Ός την ημέρα αυτή δεν είχε γίνει λόγος στό σπίτι, μπρός στον Άνδρ, για τη Σόνια, την άδελφή του Τότη, που σέ ηλικία 24 χρόνων είχε φύγει για την Έλβετία. Έπαιζε βιολί, πολύ-πολύ καλό βιολί μάλιστα. Είχε δώσει συναυλίες στην Ζυρίχη, στην Γενεύη, στην Βιέννη, στην Βαρκελώνη, και στό Μπιαρρίτς, παντού ή επιτυχία. Τώρα γεμάτη δόξα και λεφτά, γύριζε να ξεκουρασθή στό Παρίσι, ανάμεσα στην οίκογένειά της.

“Ο γυρισμός της Σόνιας εζαιρετίσθηκε με ειλικρινή

χαρά και ένθουσιασμό, άπ’ όλους τούς Λετροτιέ. Στόν Άνδρ μιλούσαν γι’ αυτή με θαυμασμό. Δεν ήταν δά και άσχημος για γαμπρός ο Λαργζάκ...Τί ταιριαστό ζευγαράκι που θά γινόντουσαν με τη Σόνια!...

“΄Η ένουσις του με την νεαρή καλλιτέχνηδα φαινόταν σέ όλη την οίκογένεια ως τό φυσικότερο πράγμα τού κόσμου. Ο Λαργζάκ τó κατάλαβε αυτό και τό βρήκε κι’ ο ίδιος πολύ φυσικό. ΄Ήταν μάλιστα εύχαριστημένος γιατί θά άποκοτούσε την καλύτερη πεθερά τού κόσμου. Πειθερά...δεδοκιμασμένη μάλιστα!...

— “΄Η Σόνια θά δειπνήση μαζί μας άπόψε ώστε φροντίστε να είσθε νορίς έδώ, τού έλεπε ο θείος τών Λετροτιέ ένα βράδν.

Και ο Λαργζάκ έτρεξε άμέσως στό σπίτι του να έτοιμασθή. Αύτη τη βραδνά άρχισε κάπως περισσότερο γάνοντας τη τουαλέττα του. ΄Ευρίσθηκε με προσοχή, εβούρτισε τα δόντια του περισσότερο από τις άλλες φορές, έπεριποιήθηκε καλύτερα τα νύχια του και έβαλε όση μπορούσε τέχνη στό χτένισμα τών μαλλιών του. Αύτη δά ήταν ή αιτία που άρχισε λίγο να πάη στό σπίτι τών Λετροτιέ. “Όταν εφθασε τέλος ή Σόνια ήταν εζει και τού έλεπε με ύφος άυστηρό :

— “Άργήσατε, κύριε, και μās κάνατε να σās περιμένουμε!...”

΄Ήταν ή πρώτη ψυχολογία έκ μέρους της, όχι όμως και ή τελευταία καθός θά δοίμε. Στο τραπέζι δεν τού μίλησε καθόλου.

Μετά τόν γεύμα όμως ελεπε ιδιαίτερος στους δικούς της ότι ο Λαργζάκ δεν εζει ούτε πως να γευθή, σ’ ένα οίκογενειακό δείπνο. Τόν κατηγόρησε πως παιδαιοίζει λίγο στις κουβέντες του και στα φροσιμάτια του. “Όλα αυτά τα μιούρισε ο Λαργζάκ και θέλησε να φύγη λίγο νοριτερα από τις άλλες φορές. Οί Λετροτιέ τού εζήτησαν όλοι μαζί για να τόν κρατήσουν, μιά ή Σόνια τούς εφώναξε άπότομα :

— “Άφήστε, λοιπόν, τόν κύριο Λαργζάκ να φύγη. Φαίνεται πως βιάζεται να πάη στό καφενείο, για να βρη τούς φίλους του.

Τί προστυχιά Θεέ μου!... Τί τερατολογία!... Αύτός στό καφενείο!...”

“Την άλλη μέρα όταν έπληξε στό σπίτι τών Λετροτιέ δεν βρήκε την άπομειρη εζεινή την οικειότητος που τόν είχε γοητεύσει τόσο πολύ ως τότε. Έκτός αυτού ή Σόνια τού πετούσε διάφορους προβλητικούς ύπαιτιγμούς, που τόν επλήγωναν βαθεία κι’ άνοιγαν τεραστια χάσμα μεταξύ αυτής κι’ εζεινός.

Την τρίτη ημέρα, ο Άνδρ δεν έπληξε διόλου στους Λετροτιέ. Σιγά-σιγά μάλιστα άρχισε να μη δέχεται τις προσκλήσεις των, δεν έτρωγε πειά μαζί τους, δεν τούς έβλεπε όπως πρώτα.

Οί Λετροτιέ λυπήθηκαν γι’ αυτό.

Δεν μπορούσαν όμως και να χαλάσουν τόν κατήρι της Σόνιας τους της «διαπρεπούς καλλιτέχνης», όπως την έλεγαν ούτε και να της επιβληθούν ν’ αλλάξη τακτική άπέναντι τού οίκογενειακού τους φίλου.

“Έτσι ο Λαργζάκ ξαναγύρισε στό καφενείο, στους παλιούς του φίλους, στην έ ρ η μ ι α του!

“Όταν ο Λεντερί τού ζήτησε μιά μέρα εξηγήσεις για την άλλαγή αυτή ο Λαργζάκ τού ελεπε, αναστενάζοντας βαθεία :

— “Τι τα θέλεις, φίλε μου!...Είχα βρη μιά θαυμασία οίκογένεια.

Είχα θείους, άνηπιούς, ξάδερφους πρώτους και δευτέρους, θείτες και πεθερά άκόμα!...Τίποτε δεν μου έλειπε, παρά μόνον ή σύζυγος. Άλλά μόλις άκριβός εζανε την εμφάνισή της ή σύζυγος αυτή τά εζαμε όλα άνο-ζάτω! Κατόρθωσε να με διώξη από την οίκογένεια άψε-σβόσε!...Τι τα θέλεις φίλε μου, τι τα θέλεις! Καλή είνε ή οίκογένεια στην ηλικία μας, άρζει μόνον να μίην ύπάσχη στό μεση.. σύζυγος!...Κατάλαβε!...”

Jan Bou hor

*

ΣΟΝΝΕΤΟ

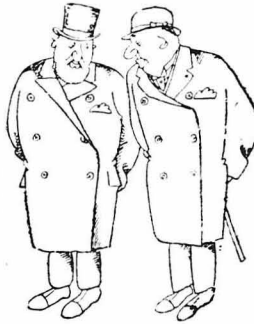
Του Ρενσάρ

Σού στέλνω ένα μπουζέτο που τό χέρι μου διάλεξε από λούλουδα άνοιγμένα που άπόψε εγώ άν δεν τάπαρνα κομένα θά τάριχνε στη γής αβριο τ’ άγέρι.

Σάν τά λουλουδια αυτά, γλυκό μου ταίρι, τά κάλλη σου που τώρα είνε άνθισμένα σέ λίγα χρόνια θάνα μαραμένα και ξαφνικά θά σβώσουν σ’ άργιοζακι.

Φεύγει ο καιρός, πετάει ο καιρός, κυρά μου, όχι ο καιρός, όίμέ, μιά έμισή περνούμε, κι’ όταν στό χώμα θάμαστε όλοι χάμου,

Οί άγάπες που γι’ αυτές τώρα μιλούμε θά μοιάζουν παραμύθια τότε άρχαία. Γι’ αυτό να μ’ αγαπάς κι’ ως είσαι όφραϊ.

Και είσαι γέρος μιά άρχίζεις να γερονιάς!...

Έτσι ο Λαργζάκ ξαναγύρισε στην έρημιά του...